

მუხლი ორმოცის დაფარული ისტორია — ნომერი ოცდათერთმეტი

ეზეკიელი ნომერი თორმეტი

Jeff Pippenger

2026-09-20

წინა სტატია დასრულდა აბზაცით, რომელშიც ეწერა: „313 წლის შეთანხმებით ქორწინება წარმოადგენს პაპური ძალაუფლების საბოლოო შეთანხმებით ქორწინებას შერთებულ შტატებთან — გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის ათ მეფეთაგან უპირველეს მეფესთან; ორ-რქიან ძალასთან, რომელსაც განასახიერებს საფრანგეთის ორ-რქიანი ძალა. ისტორია, რომელიც დაიწყო კლოვისით 496 წელს და საბოლოოდ მიიყვანა იუსტინიანეს დეკრეტამდე 533 წელს და პაპობის აღსაყდრებამდე 538 წელს, წარმოადგენს 1989 წლიდან კვირა კანონის დადგომამდე პერიოდს.“

რონალდ რეიგანი წინასწარნიშნული იყო კლოვისით 496 წელს, ხოლო დონალდ ტრამპი წინასწარნიშნულია იუსტინიანეთი 533 წელს. იუსტინიანეს დეკრეტი გამოიცა ხუთი წლით ადრე, ვიდრე პაპობა ტახტზე ავიდოდა 538 წელს, და მილანის ედიქტი გამოიცა რვა წლით ადრე, ვიდრე 321 წლის პირველი საკვირაო კანონი დამტკიცდებოდა. როგორც დეკრეტი, ისე ედიქტი შეესაბამება იმ სასაზღვრო ნიშნულს, რომელიც საკვირაო კანონს უსწრებს.

რეიგანი

1870 წელს იტალიურმა ჯარებმა რომი დაიპყრეს (20 September 1870). პაპის სახელმწიფოებმა შეწყვიტეს არსებობა, როგორც ტერიტორიულმა სახელმწიფომ, და პაპი პიუს IX „ვატიკანის ტყვე“ გახდა. რადგანაც აღარ არსებობდა პაპის არცერთი ტერიტორია, რომელსაც სუვერენულ სახელმწიფოდ აღიარებდნენ, შერთებული შტატები (ისევე როგორც მრავალი სხვა ქვეყანა) უკვე აღარ ინარჩუნებდა ოფიციალურ დიპლომატიურ ურთიერთობებს პაპთან, როგორც საერო მმართველთან. 1951 წლის ოქტომბერში პრეზიდენტმა ჰარი ს. ტრუმენმა გენერალი მარკ უ. კლარკი ვატიკანში აშშ-ის ელჩის თანამდებობაზე წარადგინა. სწრაფად წარმოიშვა ძლიერი წინააღმდეგობა მრავალი პროტესტანტული ეკლესიისა და ორგანიზაციის მხრიდან, რომლებიც ამტკიცებდნენ, რომ ეს დანიშვნა არღვევდა ეკლესიისა და სახელმწიფოს გამიჯვნის პრინციპს. 1952 წლის იანვარში გენერალმა კლარკმა თავისი კანდიდატურა მოხსნა.

1984 წლის 10 იანვარს პრეზიდენტი რონალდ რეიგანი და პაპი იოანე პავლე II ოფიციალურად შეთანხმდნენ ამერიკის შერთებულ შტატებსა და წმინდა საყდარს შორის სრული დიპლომატიური ურთიერთობების დამყარებაზე. 1984 წლის 9 აპრილს უილიამ ა. უილსონმა (რომელიც უკვე ასრულებდა რეიგანის პირადი წარმომადგენლის მოვალეობას) თავისი რწმუნებათა სიგელები წარადგინა და გახდა აშშ-ის პირველი ელჩი წმინდა საყდართან.

1951 წლიდან 1984 წლამდე არსებული ოცდაცამეტი წლის განმავლობაში პროტესტანტიზმის წინააღმდეგობა კათოლიციზმის მიმართ განქარდა. „მკლავები“, რომლებიც 496 წელს კლოვისთან ერთად პაპობას განასახიერებდნენ, ტიპოლოგიურად აღნიშნავენ რეიგანს 1984 წლიდან 1989 წლამდე. კლოვისი წარმოადგენდა იმ რელიგიის (წარმართობის) მოცილებას, რომელიც პაპობას ძალაუფლებაში კვლავ აღზევებას უშლიდა ხელს; ხოლო 1984 წლისთვის პროტესტანტიზმის წინააღმდეგობა პაპობის აღზევების მიმართ უკვე წართმეული იყო. „მუდმიური“ (წარმართობა) მოცილებულ იქნა, და პავლე პაპობის მიმართ წარმართობის წინააღმდეგობის ამ მოცილებას „განდგომად“ აღწერს.

კომპრომისის სიმბოლური ეკლესია, რომელიც წარმოდგენილია კონსტანტინე დიდით, და 313-იდან 538 წლამდე ისტორია, წარმოადგენდა იმ პერიოდს, როდესაც ეკლესიამ კომპრომისზე წავიდა და განუდგა. რელიგია, რომელიც წარმოდგენილია „508“-ით და რომელიც მანამდე აკავებდა პაპობრივი ძალაუფლების შეჭრებს, განასახიერებდა შეერთებულ შტატებში პროტესტანტების განდგომას. რეიგანი წარმოდგენილი იყო კლოვისით. 496 წელს კლოვისმა თავისი „ძალაუფლება“ პაპობას გადასცა, რითაც განასახიერა „უწმინდური ალიანსი“, რომელიც რეიგანის წლებში განხორციელდა. კლოვისი ასევე წარმოადგენდა „მუდმიურის“ მოშორებას 508 წელს. 508 განასახიერებდა 1984 წელს.

„წარმართობასა და ქრისტიანობას შორის ამ კომპრომისმა შედეგად მოიტანა წინასწარმეტყველებაში ნაწინასწარმეტყველები ‘ცოდვის კაცის’ ჩამოყალიბება, რომელიც ღმერთს ეწინააღმდეგება და საკუთარ თავს ღმერთზე მაღლა აყენებს. ცრუ რელიგიის ეს გიგანტური სისტემა სატანის ძალაუფლების შედეგია — მისი ძალისხმევის ძეგლი, რომ ტახტზე დაჯდეს და დედამიწას თავისი ნებისამებრ მართავდეს.“ The Great Controversy, 50.

რეიგანმა 1983 წლის სიტყვაში საბჭოთა კავშირის სახელგანთქმულად უწოდა „ბოროტების იმპერია“ და ათეისტური კომუნიზმი ღრმა ზნეობრივ და სულიერ საფრთხედ მიიჩნია. მან და იოანე პავლე II-მ საბჭოთა კომუნიზმის წინააღმდეგ მჭიდრო პირადი და პოლიტიკური პარტნიორობა ჩამოაყალიბეს. ორივე ეს კაცი ამ ბრძოლას ზნეობრივ და თვით განგებისეულ ჭრილშიც კი ხედავდა; რეიგანი პირად საუბრებში საუბრობდა „ღვთიურ გეგმაზე“, რომლის მიზანიც კომუნიზმის დამხობა იყო. რეიგანს ფატიმის გამოცხადებათა მიმართ ინტერესი ჰქონდა (გაფრთხილება, რომ „რუსეთი თავის შეცდომებს გაავრცელებდა“), და ამ ორმა ლიდერმა განიხილა მათი საზიარო განცდა, რომ ღმერთმა მათი სიცოცხლეები დაინდო (ორივენი 1981 წელს მკვლელობის მცდელობას გადაურჩნენ) იმ მიზნით, რომელიც კომუნიზმის დამარცხებას უკავშირდებოდა.

ქრისტეს მოწაფეები

რეიგანი აღიზარდა ქრისტეს მოწაფეთა დენომინაციაში, რომლის დამფუძნებელი მამებიც პირდაპირ ასწავლიდნენ, რომ კათოლიკობის პაპი ანტიქრისტე იყო. ალექსანდერ კემპბელი, ქრისტეს მოწაფეთა ეკლესიის ყველაზე გამორჩეული

ადრეული წინამძღოლი, არაერთხელ აიგივებდა პაპობას ანტიქრისტესთან. დებატებსა და წერილებში იგი ამტკიცებდა, რომ დანიელის 7-ის პატარა რქა, გამოცხადების 13-ის მხეცი და 2 თესალონიკელთა 2-ის ცოდვის კაცი ყველა რომის პაპებზე მიუთითებდა. იგი ამ გაიგივებებს საჯარო დებატებშიც იყენებდა (მათ შორის 1837 წელს კათოლიკე ეპისკოპოს ჯონ ბ. პერსელთან). ბარტონ უ. სტოუნი პაპის მმართველობას ნამდვილ ანტიქრისტედ და „ცოდვის კაცად“ მოიხსენიებდა. უოლტერ სკოტი (მოძრაობის კიდევ ერთი ადრეული მახარებელი) წერდა, რომ ცოდვის კაცი, რომის პაპი, ქრისტიანულ ეკლესიაში აღდგებოდა და თავს ღმერთზე მაღლა აიმაღლებდა.

რეიგანის დედა ნელი იყო ქრისტეს მოწაფეთა დენომინაციის ღვთისმოსავი წევრი და მისი ბავშვობის წლებში მთავარი რელიგიური გავლენის წყაროც სწორედ იგი იყო. რეიგანი 11 წლის ასაკში მოინათლა ილინოისის შტატის დიქსონში მდებარე ქრისტეს მოწაფეთა ეკლესიაში და მოზარდობისას იქ აქტიურად მონაწილეობდა (მათ შორის, ასწავლიდა საკვირაო სკოლაში). იგი სწავლობდა ევრეკას კოლეჯში, რომელიც დაკავშირებული იყო ქრისტეს მოწაფეთა დენომინაციასთან.

„ისინი, ვინც სიტყვის გაგებაში იბნევიან და ვერ ხედავენ ანტიქრისტეს მნიშვნელობას, უეჭველად დააყენებენ თავს ანტიქრისტეს მხარეს. ახლა არ არის დრო იმისა, რომ ჩვენ წუთისოფელს შევეზავოთ.“ Kress Collection, 105.

რიგანი წინასახედ იყო წარმოდგენილი კლოვისით და აგრეთვე კონსტანტინე დიდის კომპრომისით. რიგანი ასევე იყო უკანასკნელი რვა პრეზიდენტიდან პირველი, აღსასრულის დროიდან, 1989 წლიდან. როგორც უკანასკნელი რვა პრეზიდენტიდან პირველი, იგი წინასახედად წარმოადგენს დონალდ ტრამპს, რომელიც, რიგანის მსგავსად, ღრმად არის დაბნეული პაპობის ჭეშმარიტ მიზნებთან დაკავშირებით და იმასთან დაკავშირებითაც, თუ ვინ არის პაპობა.

ივლიან თუ ერთად ორი, თუ წინასწარ არ შეთანხმდნენ? ამოსი 3:3.

დანიელის მეთერთმეტე თავში აღწერილი მეექვსე და უკანასკნელი შეთანხმებითი ქორწინება ხდება იმ ისტორიაში, რომელიც იწყება აღსასრულის ჟამს, 1989 წელს, და სრულდება დონალდ ტრამპის ისტორიაში.

„ამჟამად შეერთებულ შტატებში მიმდინარე მოძრაობებში, რომლებიც მიზნად ისახავს ეკლესიის ინსტიტუტებისა და წეს-ჩვეულებებისათვის სახელმწიფოს მხარდაჭერის უზრუნველყოფას, პროტესტანტები პაპისტების კვალს მიჰყვებიან. მეტიც, ისინი პაპობას უხსნიან კარს, რათა მან პროტესტანტულ ამერიკაში კვლავ მოიპოვოს ის უზენაესობა, რომელიც ძველ სამყაროში დაკარგა.“ დიდი ბრძოლა, 573.

313 წლის საქორწინო ხელშეკრულება და მილანის ედიქტი შეესაბამება 533 წლის ისტორიას, და იუსტინიანეს დადგენილება 533 წელს კვლავ ამოქმედდება ქრისტიანობას აღმსარებელი ადმინისტრაციის მიერ, რომელსაც უკვე ადარ ესმის, რომ პაპის ძალაუფლების ქრისტიანულ ინსტიტუტად მიჩნევა საუკეთესო შემთხვევაში ოქსიმორონია, ხოლო უარეს შემთხვევაში — სასიკვდილო ცდომილება.

ეკლესია და სახელმწიფო

ძვ. წ. 457 წელს არტაქსერქსეს მესამე ბრძანებულებამ დაუბრუნა ეროვნული სუვერენიტეტი როგორც პოლიტიკურ, ისე რელიგიურ ხელისუფლებას.

და შენ, ეზრა, შენი ღვთის სიბრძნისამებრ, რომელიც შენს ხელშია, დაადგინე მთავარნი და მსაჯულნი, რათა სამართალი უყონ მდინარის გაღმა მყოფ მთელ ხალხს, ყველას, ვინც იცის შენი ღვთის რჯული; ხოლო ვისაც არ იცის, იმას ასწავლეთ. და ვინც არ აღასრულებს შენი ღვთის რჯულს და მეფის რჯულს, მსჯავრი სწრაფად აღსრულდეს მასზე, იქნება ეს სიკვდილი, ან განდევნა, ან ქონების ჩამორთმევა, ან საპყრობილე. ეზრა 7:25, 26.

მესამე განკარგულებამ მიანიჭა უფლებამოსილება, აღესრულებინათ სამართალი და სასჯელი როგორც ღვთის კანონების, ისე მეფის კანონების საფუძველზე. ამ განკარგულებამ აღნიშნა ორატასამასი-წლიანი წინასწარმეტყველების დასაწყისი, რომელიც დასრულდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, როდესაც ქრისტე მოულოდნელად მოვიდა თავის ტაძარში. მანვე აღნიშნა ორასორმოცდაათწლიანი წინასწარმეტყველების დასაწყისი, რომელიც დასრულდა ძვ. წ. 207 წელს, იმ ისტორიულ მონაკვეთში, რომელიც მოქცეულია რაფიის ბრძოლის ძვ. წ. 217 წელსა და პანიუმის ბრძოლის ძვ. წ. 200 წელს შორის. ძვ. წ. 457 წელს როგორც სამოქალაქო, ისე რელიგიური სუვერენიტეტის აღდგენა მიუთითებს ორმაგ ალფაზე, რომელიც პოულობს ორ ომეგურ აღსრულებას. ორივე ომეგური აღსრულება წარმოადგენს დახურულ კარს: ერთი პროტესტანტული რქისთვის და მეორე რესპუბლიკური რქისთვის.

ორ ათას სამასწლიანი პირველი წინასწარმეტყველება ღვთის კანონებს წარმოადგენდა, ხოლო ორას ორმოცდაათწლიანი წინასწარმეტყველება მეფის კანონებს წარმოადგენდა. ეს ორი წინასწარმეტყველება გამოავლენს პროტესტანტიზმის რქას და რესპუბლიკანიზმის რქას გამოცხადების მეცამეტე თავის მიწის მხეცზე. მიწის მხეცის რესპუბლიკური რქა დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთერთმეტედან მეთექვსმეტე მუხლებამდე მონაკვეთის შუაშია განთავსებული. რაფიასა და პანიუმს შორის არსებული ჩვიდმეტწლიანი პერიოდი იკვეთება ერთი რქით ძვ. წ. 457 წლის მესამე ბრძანების ორმაგი წინასწარმეტყველებიდან. ეს ორმაგი წინასწარმეტყველება მიუთითებს როგორც საბოლოო აღთქმის ხალხის სამსჯავროზე, ასევე იმ ერის სამსჯავროზეც, სადაც ამ აღთქმის ხალხს თავისი ფესვები აქვს.

და უთხრა აბრამს: დანამდვილებით იცოდე, რომ შენი თესლი მდგმური იქნება უცხო ქვეყანაში, რომელიც მათი არ არის, და იმსახურებენ მათ; და შეავიწროებენ მათ ოთხასი წლის განმავლობაში; ხოლო იმ ერს, რომელსაც ისინი ემსახურებიან, მე განვსჯი; და ამის შემდეგ გამოვლენ დიდი ქონებით. დაბადება 15:13, 14.

ეზეკიელის წიგნში 1844 წლის 22 ოქტომბერი წინასახედ არის გამოსახული ძვ. წ. 573 წლის 22 ოქტომბრით. ერთი თარიღი განსაზღვრავს საგამომძიებლო სამსჯავროს დასაწყისს, ხოლო მეორე განსაზღვრავს იუბილეს საყვირის გახმოვანებას სამსჯავროს პროცესის როგორც დასაწყისში, ისე დასასრულში. ორივე თარიღი თანხვდება და ორივე დახურულ კარს აღნიშნავს. 1844 წელი წარმოადგენს წმიდა ადგილის კარის

დახურვას, როდესაც ქრისტე შევიდა უწმიდეს ადგილას. ძვ. წ. 573 წელი მიუთითებს ადამიანური გამოცდის ვადის დასრულებაზე, როდესაც ცოდვის მონები, რომელნიც გამოსყიდულნი არიან, იღებენ თავიანთ თავისუფლებას და ახალ დედამიწას დასამკვიდრებლად.

და თუ იგი არ გამოისყიდება ამ წლებში, მაშინ გამოვა იუბილეს წელს, იგი და მისი შვილები მასთან ერთად. რადგან ისრაელის ძენი ჩემთვის არიან მსახურნი; ისინი ჩემი მსახურნი არიან, რომლებიც მე გამოვიყვანე ეგვიპტის ქვეყნიდან: მე ვარ უფალი, თქვენი ღმერთი. ლევიანთა 25:54, 55.

ორივე 22 ოქტომბერი წარმოადგენს მალე მოსალოდნელი კვირადღის კანონის დახურულ კარს. ადვენტიზმისათვის მინიჭებული გამოცდის ვადა დაიწყო 1844 წელს და სრულდება მალე მოსალოდნელი კვირადღის კანონის დროს; ხოლო შეერთებული შტატებისთვის მინიჭებული გამოცდის ვადაც ასევე სრულდება მალე მოსალოდნელი კვირადღის კანონის დროს. ორივე დასასრული თანხვდება 22 ოქტომბრის ორ მოწმესთან — 2,300 წელსა და ორას ორმოცდაათ წელს.

ორას ორმოცდაათი წელი, რომელიც ისტორიაში რაფიასა და პანიუმს შორის სრულდება, ამ ორი ბრძოლის პერიოდს ორ სიმბოლურ რიცხვად ჰყოფს, რომელთაც ერთად თავიანთი განსაკუთრებული მნიშვნელობა აქვთ. რაფიიდან ათი წლის შემდეგ — რომლის მნიშვნელობაც საზღვრისპირა მხარეა — და პანიუმამდე შვიდი წლით ადრე, რომელიც იყო ბრძოლა, გამართული ვაკეზე და დასრულებული ალყით. ათი და შვიდი, როგორც სიმბოლო, მრავალ მოწმობაზე განსაზღვრავს გველეშაპის ძალაუფლებას. ძვ. წ. 207 წელი ტრამპს, მიწის მხეცის სიმბოლოს, დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთერთმეტე და მეთხუთმეტე მუხლებს შორის ათავსებს, წინასწარმეტყველურად ამზადებს, რომ ილაპარაკოს როგორც გველეშაპმა, როგორც ეს წარმოდგენილია რიცხვი ათისა და რიცხვი შვიდის შეერთებით.

ჩვიდმეტი ასევე სიმბოლურია და იგი რაფიას ისტორიას პანიუმამდე და პანიუმის მიღმაც, აგრეთვე რაფიამდე წარსულშიც ავრცობს. პტოლემე IV ფილოპატორი პტოლემეური ეგვიპტის მეფედ ძვ. წ. 221 წლიდან ძვ. წ. 204 წლამდე მეფობდა, და მან ანტიოქე დიდი რაფიასთან ძვ. წ. 217 წელს დაამარცხა. პტოლემემ მეფობა რაფიამდე დაიწყო და იგი „ჩვიდმეტი“ წლის განმავლობაში მეფობდა. რიცხვი ჩვიდმეტი აღნიშნავს ისტორიულ პერიოდს, რომელიც რაფიამდე იწყება და პანიუმის ბრძოლასა და სიდონის ალყას სცილდება ადამიანის გამოცდის ვადის დასასრულამდე, რაც 330 წლით არის წარმოდგენილი. სმირნის ეკლესიის პერიოდის ორას ორმოცდაათწლიანი წინასწარმეტყველება 64 წელს დაიწყო და მილანის ედიქტითა და 313 წლის საქორწინო ხელშეკრულებით დასრულდა.

კონსტანტინე დიდი განასახიერებს პერგამოს ეკლესიის ისტორიას, და ეს ისტორია დაიწყო 313 წელს და დასრულდა 538 წელს. ორასორმოცდაათწლიანი წინასწარმეტყველების 313 წელს დასრულების შემდეგ პირველი „ჩვიდმეტი“ წელი შეიცავს სამ ნიშნულს. 313 წელი იყო მილანის ედიქტი, 321 წელი იყო პირველი საკვირაო კანონი, ხოლო იმპერიის გაყოფა აღინიშნება 330 წელს. 330 წელი

წარმოადგენს საბოლოო საკვირაო კანონს, რომელიც აღნიშნავს ადამიანური გამოცდის დროის დახურვას. ამრიგად, რიცხვი ჩვიდმეტი იწყება რაფიამდე და სრულდება ბევრად გვიან, ვიდრე პანიუმისა და სიდონის სამხედრო ლაშქრობა. დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთექვსმეტე მუხლი წარმოადგენს შეერთებულ შტატებში საკვირაო კანონს.

სმირნის წინასწარმეტყველება განსაზღვრავს ალყის ნიშანს, რომელიც ეზეკიელის გამაფრთხილებელი უწყების თვით გულს წარმოადგენს. საგზაო ნიშანი, რომელიც საკვირაო კანონს წინ უძღვის და იერუსალიმის განადგურების ორი ილუსტრაციით არის წარმოდგენილი, არის ალყა; მაგრამ ის ასევე არის მილანის ედიქტი, რომელიც მხეცის ხატის ჩამოყალიბებას იწყებს.

ალყის დროს აღსრულება აღთქმაზე დაფუძნებული ქორწინების მსვლელობა. იგი არის იმ ქორწინების მსვლელობის ფრაქტალი, რომელიც რეიგანით დაიწყო, როგორც ეს 496 წელს კლოვისით არის ტიპოლოგიურად წარმოდგენილი; მაგრამ ქორწინებამდე მიმავალი საბოლოო მსვლელობა ალყის დროს იწყება, თანხვედრაში იუსტინიანეს 533 წლის დეკრეტთან და 313 წლის მილანის ედიქტთან. ორივე ეს სასაზღვრო ნიშანი საკვირაო კანონს უსწრებს წინ. 313 წელი წინ უსწრებდა 321 წლის პირველ საკვირაო კანონს, ხოლო 533 წლის დეკრეტი წინ უსწრებდა 538 წელს ორლენის მესამე კრებაზე მიღებულ საკვირაო კანონს. კანონმდებლობის რომელიღაც სახე აღასრულებს როგორც იუსტინიანეს დეკრეტის, ისე მილანის ედიქტის წინასწარმეტყველურ მახასიათებლებს, მაშინ როცა დამყარდება სიმბოლური აღთქმაზე დაფუძნებული ქორწინების რომელიღაც ფორმა.

როცა ის განკარგულება გამოცხადდება, მზადების დაწყება უკვე გვიანი იქნება, რადგან მადლის ჟამთა კარი პროტესტანტულ რქას ისე დაეხურება, როგორც ის პირველ პასექზე ეგვიპტეში დაიხურა. ამის შემდეგ კვირა დღის კანონი, მომდევნო სასიგნალო ნიშანი, ცხადყოფს არა მხოლოდ იმას, რომ მხეცის ხატება სრულად არის ჩამოყალიბებული, არამედ მხეცის ნიშნის იძულებით აღსრულებასაც. კვირა დღის კანონი აღნიშნავს მადლის ჟამთა დასასრულს რესპუბლიკური რქისთვის, გამოცხადების მეცამეტე თავის მიწის მხეცისთვის, ისევე უეჭველად, როგორც ფარაონი და მისი ლაშქარი პასექის შემდეგ წითელ ზღვაში დაიღუპნენ.

ორას ორმოცდაათი წელი, რომელიც ძვ. წ. 207 წელს სრულდება, განსაზღვრავს დონალდ ტრამპს, როგორც ანტიოქოს მაგნუსის მიერ წარმოდგენილს, რომელიც ემზადება მოახლოებული ლაშქრობისათვის, რომელიც პანიუმის ველზე იწყება და სიდონის ალყით მთავრდება. პანიუმის ბრძოლის შემდეგ, პტოლემეუსთან სარდალი ეტოლიელი სკოპასი დაახლოებით 10,000 გადარჩენილ მეომართან ერთად სიდონის ქალაქში გაიქცა. ანტიოქოსი დაედევნა მას და სიდონს „ალყა“ შემოარტყა. ალექსანდრიაში მყოფმა პტოლემეურმა მთავრობამ დასახმარებელი ძალა გაგზავნა, მაგრამ მან ვერაფერს მიაღწია. შიმშილის წინაშე მდგომი სკოპასი ქალაქის დათმობაზე დათანხმდა. ანტიოქოსმა სკოპასს წასვლის ნება დართო; მოგვიანებით სკოპასი ეგვიპტეში დაბრუნდა, სადაც საბოლოოდ ღალატისა და მითვისების ბრალდებით სიკვდილით დასაჯეს. სიდონის ალყამ დაასრულა ანტიოქოსის მიერ კოილე-სირიის

დაპყრობა პანიუმის შემდეგ.

და უაიტი ურია სმითის წიგნს, Daniel and the Revelation-ს, „ღვთის შემწე ხელს“ უწოდებს. სმითი ანტიოქოსის ორსაფეხურიან ლაშქრობას განსაზღვრავს დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთოთხმეტე და მეთხუთმეტე მუხლებზე თავის კომენტარში.

ეგვიპტის ახალგაზრდა მეფის აღზრდა რომის სენატმა მ. ემილიუს ლეპიდუსს მიაწოდა, რომელმაც მის მზრუნველად იმ სამეფო კარის ძველი და გამოცდილი მოხელე, არისტომენე, დანიშნა. მისი პირველი ქმედება იყო, წინ აღდგომოდა ორი მოკავშირე მეფის, ფილიპესა და ანტიოქოსის, მოსალოდნელ შემოსევას.

ამ მიზნით მან გაგზავნა ეტოლიის სახელგანთქმული მხედართმთავარი სკოპასი, რომელიც მაშინ ეგვიპტელთა სამსახურში იმყოფებოდა, თავის მშობლიურ ქვეყანაში, რათა ჯარისთვის დამხმარე ძალები შეეკრიბა. ჯარით უზრუნველყოფის შემდეგ იგი გაემართა პალესტინასა და კოელე-სირიაში (როდესაც ანტიოქოსი მცირე აზიაში ატალოსთან ომით იყო დაკავებული) და მთელი იუდეა ეგვიპტის ხელისუფლებას დაუმორჩილა.

„ამრიგად, საქმეები იმგვარ მდგომარეობაში იქნა მოყვანილი, რომ ჩვენს წინაშე არსებული მუხლის აღსრულება მომხდარიყო. რადგან ანტიოქემ, რომელთა კარნახით ატალოსთან ომს შეწყვეტილი, სწრაფად გადადგა ნაბიჯები პალესტინისა და კოელე-სირიის ეგვიპტელთა ხელიდან დასაბრუნებლად. მის შესაჩერებლად სკოპასი გაიგზავნა. იორდანეს სათავეებთან ორი ლაშქარი შეხვდა ერთმანეთს. [Panium] სკოპასი დამარცხდა, სიდონამდე იდევნა და იქ მჭიდროდ მოექცა ალყაში. ეგვიპტის სამნი უძლიერესნი მხედართმთავარნი, თავიანთი რჩეული ძალებით, ალყის მოსახსნელად გაიგზავნენ, მაგრამ უშედეგოდ. ბოლოს და ბოლოს, სკოპასი, შიმშილის გამხდარ და უხილავ ჩრდილში რომ შეხვდა მტერს, რომელთანაც გამკლავება არ ძალუძდა, იძულებული გახდა დანებებულიყო სიცოცხლის მხოლოდ სამარცხვინო პირობით; რის შემდეგაც მას და მის ათი ათას კაცს ნება მიეცათ წასულიყვნენ, გაძარცვულნი და შიშველნი. აქ იყო ჩრდილოეთის მეფის მიერ უმაგრესად გამაგრებული ქალაქების აღება; ვინაიდან სიდონი, როგორც თავისი მდებარეობით, ისე თავისი სიმაგრეებით, იმ დროის ერთ-ერთი უძლიერესი ქალაქი იყო. აქ იყო სამხრეთის ძალთა უძლურება წინააღმდეგობის გასაწევად, და აგრეთვე იმ ხალხის წარუმატებლობაც, რომელიც სამხრეთის მეფეს ჰყავდა არჩეული; სახელდობრ, სკოპასი და მისი ეტოლიელი ძალები“. Daniel and the Revelation, 257, 258.

ორას ორმოცდაათი წელი, რომელიც მთავრდება ძვ. წ. 207 წელს, მიუთითებს დონალდ ტრამპზე. ორასორმოცდაათწლიანი წინასწარმეტყველება, რომელიც მთავრდება 313 წელს აღმოსავლეთისა და დასავლეთის საქორწინო ხელშეკრულებითა და მილანის ედიქტით, მიუთითებს შეერთებულ შტატებში მხეცის ხატის ჩამოყალიბებაზე. პერგამოსის ეკლესია, რომელიც 313 წელს დაიწყო, წარმოადგენს იმ ისტორიას, როდესაც ქრისტიანობამ წარმართობის რელიგიასთან კომპრომისის გზით განდგომა განიცადა, ჯერ კიდევ მანამდე, ვიდრე საპაპო ძალაუფლება ტახტს დაიკავებდა. პერგამოსი და 313 წელი წინასახეობრივად გამოხატავს იმ კომპრომისს, რომელიც

შეერთებულ შტატებში მხედის ხატის ჩამოყალიბებით არის წარმოდგენილი. იგი წარმოადგენს ქრისტიანობისა და საპაპო რომის კომპრომისს, რადგან კათოლიციზმის რელიგია სხვა არაფერია, თუ არა ქრისტიანულ ინსტიტუციად შენიღბული წარმართობა. ორასორმოცდაათწლიანი წინასწარმეტყველება, რომელიც 1776 წელს დაიწყო და ამ წელს სრულდება, ასევე ეხება შეერთებულ შტატებს. ამგვარად, სამივე ორასორმოცდაათწლიანი წინასწარმეტყველება ეხება გამოცხადების მეცამეტე თავის მიწის მხედის რომელიმე წინასწარმეტყველურ ასპექტს, და სამივე სრულდება იმ წინასწარმეტყველურ ხაზებში, რომლებიც წარმოდგენილია რიცხვით ჩვიდმეტი.

კვირა დღის კანონი არის ის დრო, როდესაც შეერთებული შტატები ლაპარაკობს როგორც გველემაპი, ხოლო ერის ლაპარაკი მისი საკანონმდებლო და სასამართლო ხელისუფლებების მოქმედებაა.

ერის „ლაპარაკი“ მისი საკანონმდებლო და სასამართლო ხელისუფლების მოქმედებაა.“ დიდი ბრძოლა, 442.

ტრამპი არც სასამართლო ხელისუფლებაა და არც საკანონმდებლო, ამიტომაც მალე მისაღები კვირადღის კანონი კონგრესის მიერ ხორციელდება. თუმცა ყოველი ქმედება, რომელიც პაპის ძალაუფლებას მხარდაჭერას უწევს, კვირადღის კანონს განასახიერებს. 533 წლის დეკრეტი და 313 წლის ედიქტი მიუთითებს იმ პერიოდის დასაწყისზე, როდესაც მხედის ხატი ყალიბდება. დასასრული კი არის მალე მისაღები კვირადღის კანონი, და იესო ყოველთვის დასასრულს დასაწყისით წარმოაჩენს; ამიტომ ტრამპის ქმედება, აღმასრულებელი ბრძანების მეშვეობით, რომელიც ბიბლიური წინასწარმეტყველების ანტიქრისტეს რაიმე „დათმობას“ მიაჩნებდა, წარმოადგენდა ამ მოძრაობის ალფას, რომელიც მხოლოდ ომეგასთან სრულდება, როდესაც შეერთებული შტატები „თავისი მმართველობის პრინციპებს ისე უარყოფს, რომ კვირადღის კანონს მიიღებს.“

„ბევრი არსებობს, მათ შორისაც კი, ვინც ჩართულია კვირადღის იძულებითი დაცვის ამ მოძრაობაში, რომლებიც დაბრმავებულნი არიან იმ შედეგების მიმართ, რაც ამ მოქმედებას მოჰყვება. ისინი ვერ ხედავენ, რომ უშუალოდ რელიგიური თავისუფლების წინააღმდეგ ილაშქრებენ. ბევრია ისეთი, ვისაც არასოდეს გაუგია ბიბლიური შაბათის მოთხოვნები და ის მცდარი საფუძველი, რომელზეც კვირადღის დაწესებულება დგას. ყოველი მოძრაობა რელიგიური კანონმდებლობის სასარგებლოდ, სინამდვილეში, პაპობისადმი დათმობის აქტია, იმ ძალისადმი, რომელიც ამდენი საუკუნის განმავლობაში შეუფერხებლად ებრძოდა სინდისის თავისუფლებას. კვირადღის დაცვა, როგორც ეგრეთ წოდებული ქრისტიანული დაწესებულება, თავის არსებობას „ურჯულოების საიდუმლოს“ უმადლის; ხოლო მისი იძულებითი აღსრულება ფაქტობრივად იქნება იმ პრინციპების აღიარება, რომლებიც რომანიზმის უმთავრეს ქვაკუთხედს წარმოადგენს. როდესაც ჩვენი ერი ასე უარყოფს თავისი მმართველობის პრინციპებს, რომ კვირადღის კანონს გამოიტანს, პროტესტანტიზმი ამ მოქმედებით პაპობას ხელჩაკიდებული შეუერთდება; ეს სხვა არაფერი იქნება, თუ არა სიცოცხლის მინიჭება იმ ტირანიისთვის, რომელიც დიდი ხანია მოუთმენლად ელოდა ხელსაყრელ შესაძლებლობას, რათა კვლავ ამოქმედდეს ქმედით დესპოტიზმად.“ Testimonies,

ტომი 5, 711.

რელიგიური კანონმდებლობის სასარგებლოდ მიმართული ყოველი „მოძრაობა სინამდვილეში პაპობისადმი დათმობის აქტია“, და ეს მოძრაობები მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის წინმსწრებად ხდება.

„ამ დღის თაყვანისცემის აღმსრულებელი დადგენილება მთელ ქვეყნიერებაზე უნდა გავრცელდეს. შეზღუდული ხარისხით, იგი უკვე გავრცელდა. რამდენიმე ადგილას სამოქალაქო ხელისუფლება გველემპის ხმით ლაპარაკობს, როგორც წარმართი მეფე ელაპარაკა ებრაელ ტყვეებს.“ Signs of the Times, May 6, 1897.

ჩვენ ამ საკითხების განხილვას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.